

Malému princí asteroid B612

Milý malý princí!

Již mnoho let uplynulo od Tvé návštěvy na naší planetě. Tvůj přítel Antoine de Saint-Exupéry předal tehdy zprávu o Tobě dalším lidem. A tak, i když on sám se záhy vydal na dalekou cestu za Tebou, zůstává tu vzpomínka na Tebe živá v srdcích mnoha lidí. Ti všichni jsou Tví přátelé. I já se mezi ně počítám. A protože bývá hezkým zvykem psát přátelům dopisy, píšu Ti za nás za všechny pozdrav k Mezinárodnímu roku astronomie 2009.

Chci Ti totiž poděkovat: Za milióny rolniček na noční obloze. Za jistotu, že v celém tom hlubokém, nekonečném a tajemném vesmíru nejsme sami. Je tu kdesi kdosi, kdo o nás ví, zná nás, má nás rád a sdílí s námi naše radosti i strasti. Někdo, koho i my můžeme milovat, přestože ho nemůžeme vidět. Víme, že Ty nám rozumíš. A bude-li to třeba, nenecháš nás na holičkách a v myšlence či snění nám pošleš jeden ze svých blahodárných uzdravujících úsměvů.

Když tehdy Exupéry ztroskotal se svým letadlem v poušti, ocitl se sám a sám, daleko od lidí, v ohrožení života. Dostal strach. Začaly ho napadat otázky, co má a co nemá v životě smysl. Když pak večer usínal s očima upřenýma ke hvězdám, vzpomněl si na své dětství. A na úsvitě ses objevil Ty a s Tebou přišly z nebe jednoduché odpovědi na všechny složité otázky.

Také dnes na lidi útočí mnoho dotěrných otázek: Co s námi bude zítra?!... Proto Tě, malý princí, prosím: Nezapomínej na nás a stále nám posílej své pozdravy v podobě větru v lánu obilí, ve vůni růžového sadu, v pokorném pohledu beránka, v plaché odevzdanosti lišky, v kráse hvězdné oblohy či ve sklenici čisté vody, když hasíme žízeň. Přála bych všem lidem, aby Tě směli poznat. A pokud Tě poznali, aby už nikdy nezapomněli, že i na nejsložitější otázky existují jednoduché odpovědi. Přála bych jim, aby jejich srdce zůstala otevřená a našli v Tobě i mezi sebou přítele.

Často před usnutím vybaví se mi obrázek Tvé planetky. Mnoho o ní nevím. Ani nevím přesně, kde ji na obloze hledat. Asi je to tak dobře. Všechny hvězdy slibují, že někde v jejich záři se hřeješ Ty se svým beránkem a se svou růží. A tak všechny voní po růžích a všechny znějí Tvým zvonivým smíchem. Čas u Tebe běží jinak než u nás a za ta léta, která uběhla na naší Zemi, se tam mnoho nezměnilo.

Představuji si, jak vždy po ránu obcházíš planetku a vymetáš své tři sopky, aby pěkně mírně hořely. Nad plamenem jedné z nich potom ohříváš snídani pro sebe a pro svého beránka. Snad se Ti beránek od Exupéryho stal platným pomocníkem v boji s baobaby!? Také zaléváš květinu, těšíš se z její vůně a krásy a už se netrápíš pro její pichlavé řeči jako kdysi.

Napadá mě, že květina, kvůli které jsi kdysi opustil svůj domov a pak se tam zase vrátil, už možná uvadla. Pak Tě vidím, jak ji obřadně přikrýváš zemí a chvíli v tichosti postojíš. Potom sedíš na židličce a vlhkýma očima pozoruješ krvavé západy slunce, které máš tak rád. Beránek Ti leží u nohou a tiše pobekává...

Ale člověk se nakonec vždycky utěší! Pozoruješ hvězdy a vidíš v nich oči svého přítele. A slyšíš zvuk rumpálu, který Ti připomene studánku na Sahaře. Tak dlouho jste spolu šli pouští, sucho v hrdle a touhu v srdci. Voda, kterou jste potom pili za svítání byla sladká jako mamínčino pohlazení.

Čas od času zatoužíš po nějakém příteli. Tehdy se zase vydáš na cestu s tažnými ptáky. Navštívíš okolní planetky a někdy i vzdálené světy. Snad i tam jsi našel přítele. Ale skutečných přátel nikdy není mnoho. Proto jsou tak vzácní a nenahraditelní. A proto na ně nesmíme zapomínat.

A já Ti, můj malý princí, slibuji, že na Tebe nikdy nezapomenu!!!

Přítel z planety Země

Michaela Šmejcová

3. místo v kategorii próza